

Rozjímanie na utorok 22. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 22.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: žasnúť
nad Ježišovou autoritou;
evanjelium nás oslobodzuje;
poslúchať je vedieť počúvať.

JEŽIŠ mal záujem kázať v
Kafarnaume nielen preto, že odtiaľ
pochádzali viacerí apoštoli, ale aj
preto, že tam našiel otvorenosť pre
svoje učenie. Bola to totiž veľká
rybárska dedina na brehu
Galilejského jazera s veľkým počtom
obchodníkov a rímskych posádok,

ako aj s dôležitou synagógou. Bolo to teda miesto, kde sa stretávali Židia a pohania, miestni a cestujúci, takže tu dochádzalo k veľkému zblížovaniu mentalít.

Pri jednej príležitosti, keď Ježiš prišiel do Kafarnauma, svätý Lukáš zaznamenáva údiv nad jeho učením, „lebo hovoril s autoritou“ (Lk 4, 31). Môžeme si predstaviť rôznych poslucháčov Pánovho kázania, ktorý venovali svoju pozornosť, možno pohnutí nádejou, záujmom alebo zvedavosťou. Pozorovali vzťah medzi jeho obdivuhodnými slovami a jeho gestami, jeho reakcie na ľudí, jeho postoje k udalostiam dedinského života. Na rozdiel od toho, čo sa často stávalo niektorým farizejom, Kristova reč v nich vyvolávala fascináciu, ktorá pramenila z jeho authority. Nielenže hovoril o viac či menej krásnych skutočnostiach, ale v jeho spôsobe konania videli aj potvrdenie toho, čo učil.

Čítaním a rozjímaním nad evanjeliom môžeme aj my obdivovať Ježišovu postavu podobne ako jeho súčasníci. „Dám ti radu: snaž sa vo svojej modlitbe zamiešať do evanjeliových scén ako jedna postava navyše,“ povedal svätý Josemaría. „Najprv si predstav výjav alebo tajomstvo ruženca, ktoré ti pomôžu, aby si sa sústredil a rozjímal. Potom zapojíš rozum a budeš uvažovať o príslušnom ryse Majstrovho života: o jeho nežnom srdci, o jeho pokore, o jeho čistote, o jeho plnení Otcovej vôle. Napokon mu porozprávaj, ako je to v týchto veciach s tebou, čo sa ti obvykle stáva, čo sa s tebou deje práve teraz. Dávaj pritom dobrý pozor, pretože Pán ti možno bude chcieť niečo naznačiť: hlboko v srdci pocítiš vnútornú inšpiráciu, uvedomíš si isté veci a možno začuješ aj jeho jemnú výčitku“[1].

V ČASE Pánovho pobytu v Kafarnaume tam „bol muž posadnutý duchom nečistého démona. Ten vykrikol veľkým hlasom: *Nechaj nás! Čo tá do nás, Ježiš Nazaretský?! Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý.* Ježiš mu pohrozil: *Mlč a vyjdi z neho!* Zlý duch ho hodil medzi nich, vyšiel z neho a neublížil mu. Všetkých pojal strach a navzájom si vraveli: *Čo je to za slovo, že mohutnou silou rozkazuje nečistým duchom a oni vychádzajú?*“ (Lk 4, 33-36).

Pán má moc nad nečistými duchmi. V tejto scéne ho diabol vyzýva a drzo ho nazýva Svätým Božím, čím ukazuje svoju znalosť jeho poslania i svoju vzdorovitosť voči dielu spásy. Napriek svojej zdanlivej sile je poslušný Ježišovmu príkazu a na jeho slová okamžite opúšťa mužovo telo. Niečo podobné sa zopakuje aj na ďalších miestach evanjelia. Ľudia, ktorí boli dlhé roky alebo dokonca od

narodenia *zotročení* diablom alebo chorobou, čo niekedy spôsobilo aj to, že nimi súčasníci opovrhovali. A stretnutie s Pánom nielen obnovilo ich fyzický stav, ale umožnilo im získať nový vzťah k životu: opäť sa mohli tešiť zo spoločnosti svojich blízkych a ich vzťah s Bohom bol poznačený obnovenou vierou.

„Evanjelium je slovo života: netlačí ľudí, naopak, oslobodzuje tých, ktorí sú otrokmi mnohých zlých duchov tohto sveta: ducha márnivosti, pripútanosti k peniazom, pýchy, zmyselnosti.... Evanjelium mení srdcia, mení život, premieňa zlé sklony na dobré úmysly. Evanjelium je schopné meniť ľudí. Preto je úlohou kresťanov všade šíriť jeho spásonosnú moc, stať sa misionármi a hlásateľmi Božieho slova“[2].

OKREM EVANJELIA k nám Ježišove usmernenia prichádzajú prostredníctvom Cirkvi a rôznych sprostredkovateľov, ktorých Pán používa, aby nám oznámil svoju vôľu. Ako pripomína prelát Opus Dei: „Boh nám môže dať poznať svoju vôľu aj prostredníctvom ľudí okolo nás, s väčšou alebo menšou autoritou, v závislosti od prípadu a kontextu. Vedomie, že Boh k nám môže prehovoriť prostredníctvom iných ľudí alebo prostredníctvom viac či menej bežných udalostí, presvedčenie, že ho tam môžeme počúvať, v nás vytvára poslušný postoj k jeho zámerom, skrytým aj v slovách tých, ktorí nás sprevádzajú na našej ceste“[3].

Etymológia slova „počúvať“ pochádza z latinského *ob-audire*, čo znamená „vedieť počúvať“. Aby sme mohli Krista nasledovať zblízka, musíme si niekedy overiť svoje predstavy u tých, ktorí nás dobre

poznajú, pretože nie vždy máme jasno v tom, čo je pre nás správne. Božia vôľa sa zvyčajne nepredkladá jasným a zrejmým spôsobom.

„Počúvať“ teda znamená byť otvorený tomu, čo vidia iní. To môže byť ťažké prijať, najmä ak sa nám správanie, o ktorom uvažujeme, páči alebo je pre nás veľmi ťažké. Preto je nevyhnutná neustála ochota zvážiť mnohé rady, ktoré dostávame od ľudí, ktorí nás milujú a majú Božiu milosť, aby nám pomohli; musíme si ich vážiť ako Pánovu pomoc pri rozlišovaní, keď hľadáme jeho vôľu.

„Pane, čo odo mňa chceš?“ Z tohto pohľadu možno pochopiť veľkosť čnosti poslušnosti. Ten, kto ju uplatňuje, nezmenšuje sám seba, naopak, stáva sa veľkým svojou ochotou robiť to, čo chce Boh, a to až do takej miery, že nechce klamať sám seba pri rozlišovaní, ako to uskutočniť. Panna Mária bola v skutočnosti veľká, pretože vedela

počúvať, čo od nej chce Boh, a plniť jeho vôľu. „Mária nemá nič spoločné so správaním nerozumných panien, ktoré síce poslúchajú, ale bez rozmyslu. Panna Mária pozorne počúva to, čo Boh chce, uvažuje o tom, čomu nerozumie, pýta sa na to, čo nevie. A potom s úplnou odovzdanosťou plní Božiu vôľu: *Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova*“[4].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 253.

[2] František, *Anjel Pána*, 1-II-2015.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 10-II-2024, bod 6.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 173.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-22-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)